

לָהּ (א) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת־כָּל־עַדְתֵּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אֱלֹהִים יְהוָה לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם: (ב) שֵׁשֶׁת יָמִים

* וְאֶכְנֵשׁ מֹשֶׁה יָת כָּל כְּנִשְׁמָא דְכְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַר לְהוֹן אֲלֵיךְ פְּתַגְמָא דִּי פְקִד יִי לְמַעַבְד יְתְהוֹן: ב שְׁתָּא יוֹמִין תְּתַעַבְד

ת'רא ויקהל משה שבת ע. מגילה ל. אלה הדברים שבת ע. צו. ימים שם ע.

בעל הטורים

ויקהל. כתיב לעיל כי קח עור פניו וספק לו פי' שבת לומר שאינו דומה קיוון פנים של שבת לשאר הימים. ואמר ויקהל לפי שבא לומר פי' שבת רמו בשבתות ימים טובים נקאלים לשמות הדרשה: אלה הדברים. ורשו מבאן לייס מלאכות לשבת כמנין אלה הדברים משמע שנים ה' והדברים לרבות אחד הרי ל' ואפי' בדכמה מקומות כתיב אלה הדברים ולא ודשינן ליה שאני הכא דכתיב במלאכת המשכן זה הדבר ושני הכא לכתוב אלה הדברים לדרשה: לעשות. אודיות ל' תשע חסר וי' לומר ל'יס מלאכות נעשה אותם ב' ימים ולא בשבת וכן אשר ברא אלהים לעשות הנהנו ביכולו תמצא עשיות ובריאות ומלאכות והיות והוצאות והבדלות כולם ל'יס ל'יס מלאכות הן חוץ לתולדותיהם וכן תמצא מיקהל ער לא תבעור וגר כיום השבת ל'יס חיות חוץ ממלת השבת: הוכיח לא תבעור לפי שצריך הבערת אש למלאכת המשכן לבשל סממנים ולצבוע ולצדף הכסף ותחשת וזהו: (ג) ששת. בני ארבעים חסר אחת:

רש"י

(א) ויקהל משה. למחרת יום הכפורים א כעירל לוסקף חנסיס צדיס, חלל הן נכספס על פי מן הסך, והוא לטון הפעיל, שאינו דטור, ומרגומי: וְאֶכְנֵשׁ: (ב) ששית ימים. הקדים

עיקר ספתי חכמים

א העליל סוכ ברח בשם בן דוד וזה למדת יחל והכי בספק ויקהל שם ע' זה הוה למדת יחל: ב סנוקד הוירי בפתח ולא סוירק טויה טימא מלשון ובעל שבו יטע טעה את הטע וטבו מלעמי: ג כפי שנתנם על ויקהל עליוס קרד ואכיש לא ובטור:

לקוטי הלכות

- (A) (א) ויקהל משה - והו בחינת ויקהל משה וכו', והזוהרים על מלאכת המשכן ונקדם הזוהרים על שמירת שבת, להורות שמלאכת המשכן אינה דוחה שבת, כמו שאמר רבותינו ז"ל (רש"י פס'). ולכאורה קשה, מהיכן עלה על הדעת שמלאכת המשכן דוחה שבת, הלא אין שום מצוה שאין ומנה קבוע דוחה שבת. אך הענין, פי מלאכת בגין המשכן וכליו זה בחינת בגין היכל הקדש (היינו לגבי גשוחה ל' ה'הפד), פי עלידי בגין המשכן שרתה השביעה בישראל ונתקרבו ישראל לאביהם שבשמים ושבו בהשובה, שכל זה הוא בחינת בגין היכל הקדש המבאר בהתורה "היכל הקדש" (לקוטי טהר"ן א - סימן נט), פי כמו שזכרנו המשכן בגשמיית שעקרו היה בשביל ההיכל הקדש שהוא לפני הכפרת אשר שם
- (B) (א) ויקהל משה - והו בחינת ויקהל משה וכו', והזוהרים על מלאכת המשכן ונקדם הזוהרים על שמירת שבת, להורות שמלאכת המשכן אינה דוחה שבת, כמו שאמר רבותינו ז"ל (רש"י פס'). ולכאורה קשה, מהיכן עלה על הדעת שמלאכת המשכן דוחה שבת, הלא אין שום מצוה שאין ומנה קבוע דוחה שבת. אך הענין, פי מלאכת בגין המשכן וכליו זה בחינת בגין היכל הקדש (היינו לגבי גשוחה ל' ה'הפד), פי עלידי בגין המשכן שרתה השביעה בישראל ונתקרבו ישראל לאביהם שבשמים ושבו בהשובה, שכל זה הוא בחינת בגין היכל הקדש המבאר בהתורה "היכל הקדש" (לקוטי טהר"ן א - סימן נט), פי כמו שזכרנו המשכן בגשמיית שעקרו היה בשביל ההיכל הקדש שהוא לפני הכפרת אשר שם
- (C) (א) ויקהל משה - והו בחינת ויקהל משה וכו', והזוהרים על מלאכת המשכן ונקדם הזוהרים על שמירת שבת, להורות שמלאכת המשכן אינה דוחה שבת, כמו שאמר רבותינו ז"ל (רש"י פס'). ולכאורה קשה, מהיכן עלה על הדעת שמלאכת המשכן דוחה שבת, הלא אין שום מצוה שאין ומנה קבוע דוחה שבת. אך הענין, פי מלאכת בגין המשכן וכליו זה בחינת בגין היכל הקדש (היינו לגבי גשוחה ל' ה'הפד), פי עלידי בגין המשכן שרתה השביעה בישראל ונתקרבו ישראל לאביהם שבשמים ושבו בהשובה, שכל זה הוא בחינת בגין היכל הקדש המבאר בהתורה "היכל הקדש" (לקוטי טהר"ן א - סימן נט), פי כמו שזכרנו המשכן בגשמיית שעקרו היה בשביל ההיכל הקדש שהוא לפני הכפרת אשר שם
- (D) (א) ויקהל משה - והו בחינת ויקהל משה וכו', והזוהרים על מלאכת המשכן ונקדם הזוהרים על שמירת שבת, להורות שמלאכת המשכן אינה דוחה שבת, כמו שאמר רבותינו ז"ל (רש"י פס'). ולכאורה קשה, מהיכן עלה על הדעת שמלאכת המשכן דוחה שבת, הלא אין שום מצוה שאין ומנה קבוע דוחה שבת. אך הענין, פי מלאכת בגין המשכן וכליו זה בחינת בגין היכל הקדש (היינו לגבי גשוחה ל' ה'הפד), פי עלידי בגין המשכן שרתה השביעה בישראל ונתקרבו ישראל לאביהם שבשמים ושבו בהשובה, שכל זה הוא בחינת בגין היכל הקדש המבאר בהתורה "היכל הקדש" (לקוטי טהר"ן א - סימן נט), פי כמו שזכרנו המשכן בגשמיית שעקרו היה בשביל ההיכל הקדש שהוא לפני הכפרת אשר שם

ת' שמות לה ויקהל תעשה מלאכה וביום השביעי

לקוטי הלכות

כמו שכתוב בהתורה ה'ל על מאמר הז'הר (בראשית ה'): את שבתותי תשמרו, דא עגולא ורבויע דלגו וכו', עזן שם היטב. ועל'פן היה עולה על הדעת שמלאכת המשכן הוא דוחה שבת, מאחר שמלאכת המשכן הוא בחינת בגין היכל הקדש, שזוהו בעצמו בחינת שמירת שבת, בחינת את שבתותי תשמרו ה'ל, על'פן הזוהרנו ה' ותפרד מקדם על שמירת שבת. ובכל מקום שהזוהיר על מלאכת המשכן הזוהיר מקדם על שבת, להורות שאין מלאכת המשכן דוחה שבת... (ויהו רעה - הלכות תערוכות ה' - ה')

(1)

(E)

(2)

(F)

(3)

(G)

(H)

ששית ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת - 'תעשה' דיקא, פי על'די שבת זוכין שתהיה המלאכה נעשית מאליה. פי עקר קיום של כל ששית ימי המעשה הוא על'די שבת, דהינו על'די השביתה והמנוחה של שבת, על'די זה עקר חיות ושפע וקיום של כל ששית ימי המעשה, כמו שכתוב (בראשית ב. ט): ויכל אלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וכו', ודרשו רבותינו ז"ל (ע' רש"י): מה היה העולם חסר, מנוחה, בא שבת, בא מנוחה, בלטה ונגמרה המלאכה. פי עקר קיום כל המלאכות אשר עשה ה' ותפרד כפיכול בששית ימי בראשית, הכל הוא רק על'די המנוחה והשביתה של שבת. וזה בחינת: ויכל אלקים וכו', 'ויכל' לשון רצון, כמו שכתוב (תהלים פד): וינספה וגם בלטה נפשי, וכמו שכתוב (שמואל ב. ט): ותכל נפש דוד וכו', פי עקר קיום ימי החל הוא רק על'די הארת הרצון שמאיר בשבת: ובחינה זו צריך האדם